

slušnost a v odůvodnění zejména uvedl, že dlužnice provozuje podnik na území krajského soudu v Českých Budějovicích. Navrhovatelka podala pak znova návrh na uvalení konkursu na jmění téže dlužnice u krajského soudu v Českých Budějovicích, ale ten je usnesením ze dne 12. března 1937 rovněž odmítl pro svou místní nepřislušnost, protože prý z návrhu vyplývá, že dlužnice jest prokotolována v Bratislavě, kde má své sídlo, a »tudíž podnik ve smyslu § 65, odst. 2, konk. ř.«. Nejvyšší soud, rozhoduje podle § 47 j. n. vzniklý takto záporný spor o příslušnost, vycházel z těchto úvah: Podle § 65, odst. 2, konk. ř. jest v konkursním řízení místně příslušný především onem krajský soud, v jehož obvodu úpadce provozuje svůj podnik. Podnikem jest v § 65, odst. 2, konk. ř. míněn hospodářský střed úpadcovy výdělečné činnosti a pro místní příslušnost soudu jest tedy především rozhodující místo, kde se podnik v uvedeném smyslu provozuje. Úpadcovo bydliště (sídlo) může pro určení místní příslušnosti soudu míti význam teprve tehdy, jestliže úpadce neprovozuje podnik. Nemá-li však úpadce v tuzemsku ani podniku, ani bydliště (sídla), jest příslušný krajský soud, v jehož obvodu jest úpadcův majetek. V případě, o který tu jde, vyplývá ze spisů krajského soudu v Bratislavě a také ze spisů krajského soudu v Českých Budějovicích, že dlužnice provozuje jediný podnik, a to antracitový důl v obci L. (v obvodu krajského soudu v Českých Budějovicích), kdež jest také ústřední závodní správa. Krajský soud v Bratislavě mimo to konaným šetřením zjistil, že dlužnice neprovozuje v jeho obvodě žádný podnik a že kromě zápisu v obchodním rejstříku není tam ani stopy nějaké její hospodářské činnosti. Nezáleží tudíž na tom, kde jest dlužnice protokolována, a které místo jest uvedeno v označení firmy jako její sídlo, neboť — jak bylo již vyloženo — rozhoduje především místo, kde jest provozován její podnik. K tomu jest připomenuti, že krajský soud v Českých Budějovicích již ve věci Nc I. . . ., kde šlo ovšem o návrh jiných věřitelů na uvalení konkursu na jmění téže firmy, uznal svou místní příslušnost usnesením ze dne 23. března 1936, a to výslovně z důvodu, že dlužnice má svůj podnik v jeho obvodě. Bylo proto nejvyšším soudem rozhodnuto, že místně příslušným soudem v této věci jest podle § 65, odst. 2, konk. ř. krajský soud v Českých Budějovicích.

Čís. 16039.

Je-li podle vládní vyhlášky náležitě uveřejněné zaručena vzájemnost v exekučních věcech, nelze povolení a výkon exekuce podle cizozemského exekučního titulu odeprítí proto, že v některém konkrétním případě některý cizozemský soud takto zaručené vzájemnosti nedbal nebo ji porušil.

Ministerstvo spravedlnosti není v takovém případě podle § 79 ex. ř. povoláno k tomu, aby k dotazu soudu podávalo prohlášení o tom, lze-li míti vzájemnost hledíc k určitým případům porušení zaručené vzájemnosti za zaručenou.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1937, Rv I 691/37.)

K návrhu žalované firmy A.-W. byly krajským soudem civilním v P. povoleny proti žalovaným na základě rozsudku zemského soudu II v Ber-

líně ze dne 10. února 1931, č. j. 43033/25, a usnesení téhož soudu ze dne 5. července 1932 k vydobytí částky 23.123.89 Ř. M. s přísl. exekuce na svršky. Povinní podali proti povolení těchto exekucí včas odpor. Soud první stolice zamítl odpor. Odvolací soud nevyhověl odvolání a uvedl v otázce, o kterou jde, v d ů v o d e c h: Pokud dovolatelé namítají nedostatek vzájemnosti v Německé říši v příčině vykonatelnosti zdejších exekučních titulů, jsou soudy dosud vázány vlád. vyhláškou č. 131/1924 Sb. z. a n., jež konstatuje opak a která až dosud nebyla odvolána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Na věci nic nemění, poukazují-li žalovaní na to, že snad ten nebo onen cizozemský soud odepřel v konkrétní věci nějaký právní úkon, o který byl požádán tuzemským soudem, anebo že snad německé soudy, dbající tamních zákonných ustanovení, postupují jinak nežli soudy tuzemské v obdobných otázkách. Dovolatelé nedbají zvláštního předpisu pro exekuční řízení na základě cizozemských exekučních titulů obsaženého v 79 ex. ř. a nesprávně si vykládají § 83, odst. 2, ex. ř., který dopouští odpor pro nedostatek vzájemnosti bez zřetele na lhůtu jinak tam zásadně stanovenou. Neprávem poukazují dovolatelé k § 33 obč. zák. nebo také na § 57, odst. 2, č. 4, správně odst. 3, c. ř. s., anebo na § 38 č. 3 j. n. V prvním případě jde o hmotněprávní ustanovení mezinárodního práva o právech cizích státních příslušníků a o hmotněprávní předpoklad takovýchto práv, to jest o vzájemnost, kterou ovšem musí po případě cizí státní příslušník prokázat jako každou jinou pravotvornou skutečnost. V souzeném případě je zde však speciální ustanovení formálněprávní pro exekuční řízení, jež má být provedeno v tuzemsku na základě cizozemského exekučního titulu. Soud nemůže odepřít povolení a výkon exekuce, pokud je tu podle vládní vyhlášky náležitě uveřejněné vzájemnost v exekučních věcech zaručena, ani kdyby snad v některém konkrétním případě některý soud takto zaručené vzájemnosti nedbal anebo ji porušil. Takový postup by mohl zavdati příčinu k stížnosti, kterou by bylo podati na příslušných místech za tím účelem, aby bylo dosaženo nápravy, a kdyby se jí nedosáhlo, anebo kdyby věc dospěla tak daleko, že by vzájemnost vpravdě zachovávaná nebyla, mohlo by to zavdati popud vládě, aby učinila opatření ve smyslu § 79 ex. ř., kterým by odpadl předpoklad vzájemnosti. Ministerstvo spravedlnosti by však podle řečeného ustanovení zákona nebylo povoláno k tomu, aby na dotaz soudu podávalo prohlášení o tom, zda vzájemnost lze mít za zaručenou se zřetelem na určité případy porušení zaručené vzájemnosti.

Čís. 16040.

I nezletilý přejímatel jmění nebo podniku ručí podle § 1409 obč. zák.

Schválení opatrovníckého (poručenského) soudu je třeba jen k dobrovolnému (smluvnímu) převzetí závazku nezletilcem, ale nedostatek schválení nevylučuje jeho ručení ze zákona.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1937, Rv I 1709/35.)